

[Henning Rasmussen]

taget større hensyn til, hvor mange enlige forsørgere, hvor mange arbejdsløse, hvor mange modtagere af bistandshjælp, hvor mange udlejningslejligheder osv. den enkelte kommune har.

Vi har også argumenteret længe for, at man i byrdefordelingen tog hensyn til de lønforskelle, der er imellem de forskellige kommuner, lønforskelle, som den enkelte kommune ikke har indflydelse på, men som giver sig udslag i, at man skal betale forskelligt for den samme ydelse kommunerne imellem.

Vi har foreslået det for at få rettet op på de mange store skævheder, der er imellem vilkårene for de mennesker, der bor i kommuner med lave indtægter hos skatteyderne og ofte kombineret med store sociale udgifter, og dem, der bor i de velhavende kommuner.

Vi har argumenteret for det for at få rettet op på de eksisterende skævheder, og det er en stor skuffelse for os, som vi også sagde det ved førstebehandlingen, at regeringen nu siger ja, men bruger hele den positive virkning til at lappe, men kun delvis, på nogle nye skævheder, som følger af, at man nu helt vil fjerne statens tilskud til plejehjem, børnehaver, fritidshjem, vuggestuer, ungdomsklubber, skolelæger, sundhedsplejersker og hjemmesygeplejen. Når vi så ydermere konstaterer, at de skævheder, der herefter bliver i systemet, er større end de skævheder, der er i det nuværende system, så forstår man, hvorfor vi har fundet, at lovforslag nr. L 225 er uacceptabelt.

At ministeren kan se, at forslaget er dårligt, kan man se af det forhold, at man foreslår, at der bruges ikke mindre end 200 mill. kr. om året til tilskud til de kommuner, hvor skatten på grund af omlægningerne stiger særlig meget. Det er en tredobling af det tilskud, der gives til særlig vanskeligt stillede kommuner. Men det er kun i 3 år, regeringen og det radikale venstre vil hjælpe de kommuner, der kommer i klemme, og det synes vi klart er uholdbart.

Det er derfor, vi har stillet et ændringsforslag gående ud på, at man fra og med 1990 skal forhøje det særlige tilskud til vanskeligt stillede kommuner med et beløb, der svarer til to tredjedele af den sum, der hvert år gives i overgangsperioden til de kommuner, der ellers ville få en større skattestigning end

0,3 pct. Det er et ændringsforslag, som vi kan forstå der ikke er flertal for i folketinget, og det beklager vi, for vi er overbevist om, at når den 3-årige overgangsperiode er forbi, så vil der bestå en række skævheder især på grund af omlægningerne på det sociale område, skævheder, som vi mener folketinget må være opmærksom på allerede på nuværende tidspunkt.

Det andet ændringsforslag, vi stiller, synes vi er et ganske naturligt og rimeligt ændringsforslag. Det går ud på, at indenrigsministeren skal yde dette overgangstilskud til de pågældende kommuner og ikke, sådan som der står i lovforslaget, »kan« yde. Vi synes, at kommunerne må have den sikkerhed, der ligger i, at lovtæksten bliver tydeliggjort. Vi må have sikkerhed for, at de får de penge, som de efter lovtæksten egentlig har ret til, for der stilles egentlig kun ét krav, for at de skal kunne få de penge, nemlig at omlægningen, sådan som den er dokumenteret i materialet, kommer til at forøge deres skatte tryk med mere end 0,3 pct. af deres skattegrundlag. Det er det eneste krav, der stilles i lovtæksten, og derfor må det også være rigtigt, at de får sikkerhed for, at de får de penge, som loven egentlig stiller dem klart i udsigt.

Agerschou (SF):

Begge lovforslag er et led i hele regeringens omlægning af statsrefusioner på det sociale og sundhedsmæssige område til bloktilskud. Det skal ske pr. 1. januar 1987, og så var det egentlig meningen, at refusionsbeløbene skulle overgå til bloktilskudssystemet, men på præcis samme dato planlægger regeringen i samarbejde med det radikale venstre at afskaffe hele bloktilskudssystemet og ændre hele udligningsordningen, og det vil sige, at meningen nok en gang, kan man sige, ikke er at ændre på systemet, men at overføre beløb til systemet, så der rigtig er noget at skære af den 1. januar 1987. Det vil sige, at disse lovforslag hænger nøje sammen med det sidste forslag, folketinget behandlede.

Isoleret set opfatter vi de fleste af de forelåede ændringer i byrdefordelingen som positive, men de burde, som hr. Henning Rasmussen også var inde på, være gennemført for længst og i hvert tilfælde helt uafhængigt af afskaffelsen af de sociale refusioner, og i